

Защото Горан Горнака беше запомнил от деди и предеди тжй:

„Който живее между хората трябва да се вслушва в това що казват хората. Те могат често криво да мислят, ала и в кривината има често правда.

Горан Горнака бе израсал всред хората и само сред тех се чувствуваше човек. Той бе разбрал, че който страни от хората не е истенски човек и че майсторството е всред лоши хора да бждеш добжр и обичан. И когато го одумваха понекога, той не се сжрдеше, а вслушваше се и намираше, че всека крушка си има опашка. Той бе разбрал, че живота е много кратжк и гледаше да го не изпжлни с горчевини. А горчивините според него идеха от това, че хората не искат да се разбират и сж способни да виждат сламката в чужди очи, а не могат да видят гредата в своите. За него деня биваше прекаран добре, ако можеше некого да поуче, да си каже с другиго топла дума и като се прибере в кжщи да му станат на крака, почитайки го като добжр баща.

И сега като чу изповедтя на сина си му стана много криво. Тжй му докривя, че му се преляха очите сжс сжлзи без да заплаче.

Добриян зернал сжлзи в очите на баща си се оплаши. Той помисли, че баща му решава нещо страшно и промжлви: — Прощка татко! Аз те моля, прости ми.

Исмаил бег, който през всичко време се разхождаше около вратата, защото се страхуваше да не би Горнака в негодуванието си да направи нещо повече от бащения си гняв, като чу думата прошка — влезе в стаята.

— Не смея да те гледам, Исмаил бег . . . Срам ме е, — се обжрна Горан Горнака, — моя син ми зачерни лицето.

Бега погледна сжчувствено Добрияна.

— Излез, непрокопсанико! — изгжлча Горан сина си; Добриян излезе с наведена глава.

Двамата стари познати замжлчаха. Не знаеха как да подемат реч. Горан Горнака се срамуваше пред бега, Исмаил бег намираше, че не е такава грешката на Добрияна за да се гневи толкова Горнака и като виждаше какво става с бащата, не му идеше да заговори пржв.